

Røntingslov var Meningen i det andet Thing
 dog kun den at blot Spørgsmaalene om Be-
 retning af Sagen og af Røntingerne skulde
 kunne indbrages fra Domstolens Afgjørelse
 idet det var en Sag som Administrationen
 maatte have i sin Haand, og som Mini-
 strierne maatte afgjøre. Man misforstod
 vel fra flere Sider i det andet Thing det
 Endringsforslag som Udvalget i saa Henseende
 havde stillet som om overhovedet alle de Rets-
 spørgsmaal, hvortil Røntingslovene kunde give
 Anledning, skulde være indbragne fra Domsto-
 lens Afgjørelse, men det blev under Forhand-
 lingen aldeles bestemt og klart fremhævet, at
 fra Udvalgets Side havde Tanken blot været
 den, at de rene Røntingsspørgsmaal, de rene
 Bøgholderispørgsmaal, hvortil Lovens Anven-
 delse kunde give Anledning, skulde være ad-
 ministrative Spørgsmaal, men at man derimod
 ikke vilde støffe ved det store og gamle Prin-
 cipe at Embedsmænd, skjøndt han ikke levte
 privat tjener, dog ifølge sin hele Stilling og
 ifølge vov hele Lovgivnings Opfattelse af denne
 hans Stilling staaer som den, der er beretti-
 get til at kræve Domstolens Beskærmelse.
 Naar man ser hen til Bestemmelsen i § 17
 af det foreliggende Lovforslag, saa er det ind-
 lertid ikke blit Røntingsspørgsmaalene, nei,
 det er netop alle de Spørgsmaal, hvortil Lo-
 vens Anvendelse kan give Anledning, der
 skulde være indbragne fra Domstolens Afgjørelse.
 Og den høitærede Minister maa tilgive mig,
 men det er virkelig ikke blot Røntingsspørgs-
 maal, hvortil denne Lovs Anvendelse kan give
 Anledning, der kan ogsaa opstaae adskillige
 andre Spørgsmaal, der kan ogsaa blive
 Spørgsmaal om, hvorvidt de til Søværnet
 hørende Personer skulde gaae ind under den
 ene eller den anden Paragraph af Selve det
 Cremler, som den høitærede Minister omtalte,
 vil derhos tilvise kunne vise, at slike Sager
 meget godt kunne afgjøres ved de civile Dom-
 stole, thi Sø og Handelsretten afgjør næsten
 daglig Spørgsmaal af den Natur, som den
 høitærede Minister paaberaabte sig. Naar §
 17, som den her foreligger, er kommen ind
 som Følge af Afstemningen under en anden
 Sag, men det derhos viser sig ved en Sam-
 menligning, at Bestemmelsen her gaaer meget
 videre, end den fornuftige Tanke har været

ved Afstemningen under Forslaget til den al-
 mindelige Røntingslov, saa er det dog meget
 naturligt, om man allerede af denne Grund,
 og selv bortset fra det almindelige Princip,
 der trædes i kraft ved den omtalte Paragraph,
 her i Thinget maatte enke Paragraphen ud-
 støttet. Forsaavidt den høitærede Minister
 bemærkede, at det i de tidligere Røntingslove,
 som havde tjent til Forbillede for Bestemmelser
 i dette Lovforslag, kunde have været fornuftigt
 nok, at man bestemte, at Finansministeren
 skulde være den, der havde Afgjørelsen i sin
 Haand, men at det ikke bestemt ind i den
 her foreslaaede Lov maatte være Marinemini-
 steren, da maa det være mig tilligivet, at jeg
 fremhæver, maa skee, tager jeg fejl heri, men
 det forekommer mig nu engang, saa at det
 altid her være Finansministeren. Marine-
 ministeren maa naturligvis, som det ogsaa
 staaer i Lovforslaget, med Hensyn til Enkelthe-
 den af Røntingen og Udbetalingen træffe
 den foreløbige Ordning, og han maa dernæst
 give en Anviisning paa Finansministeren, men
 denne Anviisning bliver ikke honoreret af Fi-
 nansministeren, medmindre han godkender den
 Rønting, som han fundet Sted fra Marine-
 ministerens Side, og idermed den Opfattelse,
 som Marineministeren har lagt til Grund for
 sin Rønting. Den Paragraph i Forslaget
 til den almindelige Røntingslov, der har været
 Forbilledet for den nærværende, siger derfor
 ogsaa udtrykkelig, at enhver ministeriel Opgø-
 relse efter Røntingsloven skal forelægges for
 Finansministeren, forinden den kan udstedes
 endogsaa nogen Anviisning, og det er altsaa,
 efter Forbilledet for § 17, Finansministeren,
 der afgjør Sagen. Naar vil man maa skee
 sig? Ja, den i Forslaget til den almindelige
 Røntingslov indvoterede § 20 er dog ikke i
 den Grad Forbilledet for § 17 her, at man
 ikke med Hensyn til denne, mulig, nærmere
 kan vise hen til Loven af 27de Mai 1856
 som ordret affreven. Men jeg maa da be-
 mærke, at det ogsaa efter Loven af 27de Mai
 1856, der er en almindelig Røntingslov, gjældende
 for alle Fællesministerierne, naturligvis er Fi-
 nansministeren, i hvis Hænder man har nedlagt
 Afgjørelsen af Røntingerne. Indskrænkede §
 17 i det foreliggende Lovforslag sig til blot
 at lade det være Finansministeren, der af-